

Tremur. Fiecare fibră din corpul meu tremură, dar mai ales mâinile astea pe care nu le pot controla. Sub capul meu e ud, mă mut puțin mai încolo și încerc să opresc tremurul. Pipăi pe sub pernă, găsesc țigările; fiecare gest e nesigur, parcă nimic nu vrea să stea la mine în mână. Găsesc pachetul. Nu am foc. Încerc să mă ridic, mă las pe o parte, mă ridic cu greutate. Simt o tensiune uriașă în nas, parcă stă să explodeze. Încerc să mă ridic, tremur pe picioare. Ajung cu greu până la birou, găsesc un chibrit, mă întorc pe pat. Spaimă. Caut înfrigurat o țigară, afară e cald și în cameră e prea multă lumină. Spaimă. Aprind bățul de chibrit pe la a treia încercare, nu nimeresc capătul la țigară. Mă doare nasul și văd în ceață. Spaimă. Trag un fum din țigară, voma vine brusc și reușesc să mă abțin, dar rămân fără aer. Toată fața mea e un vulcan. Beau apă, voma revine. Pun mâna pe sticlă, trag o dușcă, încerc să înghit, nu reușesc. Până la urmă înghit. Tăria îmi trece brusc prin tot corpul, mă încălzesc și încep să gândesc. Mai beau, fără să respir, cam o sută de grame.

Unde am fost aseară? Când am ajuns aici? Ușa o fi închisă? Unde e telefonul? Lasă că văd eu, deocamdată să îmi revin un pic. A, uite-l aici. Cinci apeluri. Minunat. Cine o mai fi?

Mă ridic cu greu și ajung până în hol.

tremur tremur tremur tremur tremur tremur
tremur

Mă uit în oglindă și fac un pas înapoi. Am nasul spart și umflat și jumătate din față e neagră. Ochiul stâng e închis. Nu îmi aduc aminte ce și cum, poate mai târziu. Mă uit atent, mâna stângă e și ea praf. Ciudat. Merg la toaleta, revin tremurând din toate încheieturile. Scara scârțâie, ca de obicei. Mă țin de perete și apoi de balustradă, ajung cu greu în cameră. Sticla e la locul ei, mă arunc pe ea. Fumez în neștire și continui să beau. Nu am nicio amintire din noapte, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic de la începutul lumii și până acum.

E vară și cald. Prea cald. Pare să fie trecut de opt, camera e deja luminată în exces. Nu se aud mașini pe stradă, orașul e în vacanță. Foarte bine, să stea în vacanță.

Strada pe care stau are douăzeci de case. E undeva lângă Gara de Nord, paralel cu Goleșcu. În general e pustie și tăcută, casele sunt păzite de porți cu cheie. Pe ambele trotuare sunt mașini parcate neregulamentar, deci pietonii merg pe carosabil. La colț stă invariabil, pe un scăunel, o țigancă bătrână care știe tot despre toți locatarii din zonă.

Casa în care locuiesc a fost construită la începutul secolului XX de un italian bogat, unul dintre negustorii de la Matache. Are trei nivele: un demisol, un parter înalt și o mansardă. La exterior e îngrozitoare, nu există nici măcar zece centimetri de tencuială bună. Tabla de pe ea e ruginită, vopseaua de pe ferestrele din lemn s-a luat și ea. Gardul și

poarta, micuțe, sunt ruginite. Curtea e mică și plină de bălării. La demisol am o bucătărie cu beci, un hol, o baie minuscule și o cameră nelocuită în care nu se află nimic. La parter se ajunge pe o scară în spirală, din lemn, care la vremea ei trebuie să fi fost foarte frumoasă. Acum scârțâie din toate încheieturile și vopseaua s-a șters complet. Parterul are două camere și un hol care servește și de bucătărie. Oricum nu gătesc niciodată, dar e bine să ai bucătărie. Și mai ales frigider. Camera din spate e nelocuită, în ea sunt aruncate claie peste grămadă mii de lucruri printre care eu trebuie să sap zilnic pentru a găsi câte ceva. Îmi e groază să fac curat acolo, deci lucrurile rămân așa. Camera în care locuiesc are un minim de confort și e foarte luminoasă. Are trei metri patruzeci înălțime și trei ferestre uriașe, de doi metri și ceva fiecare. Un pat, un birou de epocă, o bibliotecă, un suport de televizor, doi palmieri, o măsuță, o veioză și un fotoliu. Pe jos, un covor persan albastru care a fost al părinților mei și pe care l-am păstrat. E plin de praf, dar e mai bun decât podeaua din lemn. Mansarda casei nu e locuibilă și probabil nu a fost locuită niciodată. În ea sunt lucrurile fostului proprietar al casei, nu a mai venit niciodată să le ia. Într-o zi am să le arunc pe toate.

Continui să beau și să fumez, poate trece. Durerea din nas și din ochi crește. Mă caut prin buzunare. Nimic. Mai caut. O pastilă, într-un colț. Un anticonvulsiv. Îl înghit cu băutură, poate așa

tremuratul se va opri. Dau drumul la televizor. Îl opresc, sunetul mă supără. Totul pare pe dos, aş vrea să ies şi să fac câţiva paşi, dar tremuratul nu se opreşte deloc şi cred că îmi e ruşine să ies pe stradă treaz. Arăt rău, nu îmi amintesc ce s-a întâmplat şi cum am ajuns acasă. Fac eforturi să îmi amintesc.

Pe telefon toate apelurile ratate sunt de la sora mea. Oare ce o mai vrea? Ştiu cântecul ei pe de rost: *Nu mai bea, nu mai trage, stai pe acasă şi caută-ţi ceva de muncă, orice, chiar şi fără bani că ne descurcăm cumva, etc.* Nu vreau să o aud acum.

Mă ridic şi mă mut lângă geam. Strada e pustie, nici măcar ȕiganca de la colţ nu şi-a ocupat locul pe scaun. Are un obicei ciudat: întâi scoate scaunul, apoi dispare o vreme; după aceea îşi aduce ȕigările şi inevitabila pungă de seminţe de floarea soarelui, se aşează pe scaun şi nu se mai mişcă de acolo. Se vede pe geam, dacă te laşi foarte mult pe stânga şi ştii unde să te uiţi. Se mai vede şi reflexia ei în geamurile vecinilor. Încerc să mă îmbrac, sticla e pe terminate şi ştiu că îmi va trebui ceva de băut. Iau pantalonii de pe scaunul de birou, observ că sunt plini de sânge şi sângele e umed. Trec în camera vecină, iau alţii din haos. Am minim treizeci de perechi, e ok. Mă îmbrac, încerc să dau cu nişte apă pe faţă şi să curăţ bine sângele. Ochiul e aproape închis, nasul nu e aşa de rău umflat. Parcă aveam pe undeva nişte ochelari de soare. Unde, nu îmi dau seama. Beau ultimele picături din sticlă, am început să îmi mai revin. Parcă tremuratul se mai opreşte, nu de tot, dar e suficient cât să mă duc până la colţ.

Caut bani în locul știut, sub saltea în dreapta, în volumul din *Moromeții* pe care îl păstrez de ani de zile acolo. E primul volum, cartea mea preferată pentru lecturi de cinci minute la întâmplare.

Ies pe poartă, dau nas în nas cu țișganca. O salut, mă salută.

- Da de unde veneai maică de dimineată așa paradit?

- Nu știu, tanti, nu știu.

Dă din cap dezaprobator, dar nu zice nimic. A văzut ea mai mult de atât la viața ei.

Mă preling pe lângă gard, mai sunt o sută de metri până la magazinul de la colț. O să îmi iau bere, aia sigur mă pune în picioare pentru moment. Trebuie să ajung până acolo și mă întorc. Intru în magazin, e o hrubă la demisol cu trei trepte de beton. Mă duc direct la frigider, iau de acolo două pachete de bere, le așez pe tejghea. Mă duc până la aparatul de cafea, bag 1 leu în fantă, aștept. Cafeaua miroase bine, mi-e poftă. Plătesc berea și cafeaua, iau și două pachete de țigări. Fata de la tejghea nu zice nimic, s-a obișnuit să nu salut și să nu zic nimic în general. Ies din magazin, mă așez pe o bucată de beton din fața geamului, pun punga cu bere și cafeaua lângă mine pe trotuar, îmi desfac un pachet de țigări. Mă ridic, intru din nou în magazin, iau o brichetă de pe tejghea și las banii, același film mut. Urc scările înapoi, mă așez pe banca de beton. Beau cafea, fumez, desfac o bere, privesc în gol. Berea e rece și îmi face bine. Totul începe să capete sens, simt că deja pot descleșta gura. Beau repede toată

cutia, mai desfac una. Amintirile nu vin deloc, hotărâsc să renunț să mă mai gândesc. Ce trebuie să fac azi? Mă întâlnesc cu cineva? Bani am? Se pare că am bani, nu mă întâlnesc cu nimeni. Aș putea să mă duc prin centru. Încă mai tremur puțin, din când în când.

Mă ridic și pornesc înapoi către casă. Mă opresc, schimb câteva vorbe cu țiganca. Intru înapoi, urc scările, mă așez pe scaun la birou, desfac o bere. Caut un tricou, mă schimb, acum arăt binișor. Caut în agendă numărul unui amic, sun, nu răspunde. Probabil doarme, e nouă dimineața și e foarte cald. Găsesc ochelarii de soare, sunt mari și acoperă ochiul lovit. Așa e mai bine, măcar nu o să se holbeze nimeni la mine.

Iau rucsacul de pe jos, pun în el niște beri, am să plec să mă plimb prin centru. Pun și o carte, *Cum simte domnișoara Smilla zăpada*. Poate mă plictisesc și mai citesc ceva. Vara, lectura e cel mai bun remediu împotriva plictiselii. Unde să mă duc? Lasă că văd eu acolo. Trebuie să găsesc eu pe cineva cu care să schimb o vorbă.

Ies, închid poarta, pun cheia în cutia poștală. Nu e sigur să o iau cu mine, poate o pierde iarăși pe undeva. O iau la stânga, nu vreau să mă întâlnesc din nou cu țiganca. Am văzut-o destul azi. Merg încet pe strada pustie, nici țipenie de om. Apoi fac stânga, după douăzeci de metri sunt în piață. Traversez, intru pe Știrbei, e umbră și bine. În față la DNA îmi desfac o bere, jandarmul de la poartă mă privește cu ochi goi de om care nu are

nimic de făcut vreo doisprezece ore. Nu e trafic. Printre crengile copacilor nu se vede niciun nor. Merg liniștit, nu mă grăbesc nicăieri. Fumez și beau bere, orașul ăsta e pentru mine un oraș beat. O berărie publică, foarte mare și luminoasă. Fac brusc dreapta, trec pe lângă sediul Nunțiului Papal în România, cobor spre parc. Acolo e frumos și răcoare, să stau puțin. Parcul e aproape, intru și traversez ciudățenia aia din piatră de la intrare, nici alee nici portic, mă îndrept către Izvorul lui Eminescu. Acolo mă așez pe o bancă și stau la o bere, privesc câinii care se plimbă și fac scandal pentru că nu sunt lăsați să alerge. Așa e, e nedrept ca până și pe aleile din parc să li se ceară să fie cuminți. Termin berea, caut un coș și arunc cutia, o iau din nou din loc. Urc printre blocurile de la Sala Palatului, apoi traversez părculețul cu biserica. Pe Calea Victoriei e vacarm, traversez pe unde pot și intru pe străduțele de la Universitate. Mă salut cu toți anticarii de pe lângă ziduri, îi cunosc de o grămadă de vreme. Sunt oameni care au îmbătrânit cu zidurile și curentul de aici, în general amărâți. Mă opresc, schimb câteva vorbe cu Profesorul. E un personaj. Are plete albe, se poartă la costum, știe câte și în lună în stele despre cărți. Îmi cere niște bani împrumut, nu și-a făcut pașteaua azi. Îi dau, trec eu mai pe seară și îi iau înapoi. Traversez prin pasaj, mă uit la vitrinele cu diverse, ies drept în față la Muzeul Bucureștiului. Clădirea e mică și frumoasă, întotdeauna mi-a plăcut. Mă îndrept către o terasă știută, acolo nu e zgomot. E aproape,

ajung imediat. Nimeni pe terasă, doar niște șmenari care își beau cafeaua. Nu am treabă cu ei, intru direct la bar și îmi iau o bere și o cafea. Băieții de aici mă salută frumos, sunt client vechi și din când în când le dau de băut. Rămân înăuntru, un băiat îmi aduce telecomanda să mă uit la ce vreau eu la televizor. Beau și privesc terasa pustie, e un sentiment plăcut de liniște la ora asta. Orașul abia se trezește, nu se întâmplă nimic. Mă uit la un documentar cu război, ca întotdeauna. Îmi place liniștea asta, e altfel. Sunt un om matinal, mereu am parte de așa ceva. Sunt micile bucurii ale vieții și printre ele liniștea unei cârciumi e la mare preț.

Terasa începe să se anime. E un loc cunoscut de toți bețivii din oraș, singura cârciumă accesibilă din centru. Îi aparține unui șmecher și are un nume aproape mitic în mintea unora, Argentin. Băutura e ieftină și proastă, fauna e pe măsură. Către orele prânzului căldura e insuportabilă, dar mesele se umplu și băutura curge în valuri. Se bea bere la halbă și vin cu sifon, se stă la taclale, e lumea frumoasă și fascinantă a oamenilor care beau de dimineață și nu muncesc niciodată. Toți cei care vin aici au surse de bani, niciodată bani cinstiți. Și toți, cu vagi excepții, sunt beți de dimineața până seara. Ciudat, scandaluri nu prea sunt și atunci când izbucnesc sunt stinse imediat de băieții din jur.

M-am mutat și eu afară. Stau la masă cu aproape aceiași oameni cu care stau în fiecare zi. David Jidanu, Piticu, Monșer, Alex. Oameni cu istorii, toți la un loc ar putea să dea subiecte

pentru o duzină de romane. David e fost judoka, acum vreo douăzeci de ani era campion european. După multe peripeții a ajuns în Germania. Acolo a avut un meci cu un chinez într-un supermarket, ăla se băgase în fața lui la coadă. L-a pocnit, omul a căzut cu capul de casa de marcat și a murit la spital a doua zi. Pentru isprava asta David și-a luat pedeapsă și a făcut cinci ani și în România. Trăiește din ce apucă, tot felul de afaceri care de care mai dubioase. Are o amantă cu zece ani mai în vârstă ca el și mai umblă cu o băbăciune de vreo șaizeci de ani cu care se iubește mult. Toți beau continuu. La viața lor se adaugă un câine boxer pe nume Ursu. Piticu e finanțist, băiat deștept, dar bețiv cum rar s-a întâlnit pe față de pământ. Are casă, soție, copil, dar nouăzeci la sută din timp și-l petrece prin bombe și bodegi, afumat și povestind vrute și nevrute. Alex a fost muncitor toată viața, provine din Nord și locuiește pe la diverse femei. Nimeni nu știe exact din ce trăiește. Cu oamenii ăștia mă întâlnesc zilnic, într-un loc sau altul. Uneori stăm împreună zile întregi, varianta postmodernă a Crailor. Azi stăm aici, la umbră și la cincizeci de grade, pălăvrăgind în jurul câtorva sticle de vin cu sifon și gheață. E clar că nu vom face nimic altceva toată ziua, doar vom străbate încetișor un număr de bodegi. Facem cu rândul la bar, e o lege nescrisă între noi. Suntem cinstiți între noi în măsura în care se poate și întotdeauna ne ajutam cu ce putem.

Azi subiectul de discuție a devenit, evident, nasul meu. Nu reușesc să îmi amintesc ce s-a

întâmplat. David susține că pe la două și ceva eram beat la Sfinții Voievozi, pe o bancă. Cu el și cu Micki. Ce s-a întâmplat mai încolo nu mai știe, că a plecat. O să încercăm mai târziu să aflăm de la Micki, dacă își aduce aminte ceva.

Piticu propune să ne mutăm mai la răcoare, a devenit greu să stăm la Argentin. Facem socotelile și plecăm voioși spre Pepa, alt loc numai de noi știut prin centru. Traversăm pasajul pe sub Brătianu și ajungem la Sfântu Gheorghe. În spate, pe linia tramvaiului cinci, e o bodegă veche și prăpădită numită la Pepa, după numele patroanei. Bodega a supraviețuit cumva de pe vremea lui Ceaușescu, când era loc de masă pentru angajații de la sediul Renel din apropiere. E cel mai murdar loc în care se poate bea în centru, pe jos are ciment și mozaic și la toaletă un om treaz nu ar putea intra. E un loc incredibil de ieftin, ca în Ferentari la colț. Patroana vinde cât e ziua de lungă vodcă, bere și vin prost de după o tejghea slinoasă. Aici fauna e și mai ciudată decât la Argentin, se adaugă cerșetorii și oamenii fără adăpost din zona Sfântu Gheorghe. Personajul cel mai cunoscut e Paulian, un fost arhitect care cerșește băutură cât e ziua de lungă. E amuzant și știe povești frumoase cu Bucureștiul, deci toată lumea îl cinstește. În anumite zile îl poți întâlni pe Moni, un bătrân murdar și gras care se pretinde avocat și bea continuu, atât de mult încât a devenit o legendă în centru. Așadar cu aceștia doi în formație stăm la masă la Pepa. Comandăm mici la grătar și lăzi de băutură, cheful se întinde. Moni ne povestește,